

FELJTON

Plavi anđeo: Ono što vjerojatno nitko iz drugih udruga ne govori je to da problema s volonterima uvijek ima

DRAGICA KOPJAR, PREDsjednica UDRUGE PLAVI ANĐEO/FOTO: PRIVATNI ARHIV

Jako je teško povući paralelu između Hrvatske i Afrike. Sličnosti nema. Naše potrebe ovdje su savim drugačije od potrebe ljudi u Africi. Način života nije za usporedbu. Dok smo mi ovdje navikli da imamo barem 3 obroka dnevno, da je sve čisto, da dijete ima novu odjeću za svaku sezonu, a naročito za odlazak u školu, ništa mu ne smije nedostajati, a o igračkama da i ne govorim, pune su sobe igračaka i djeca su uglavnom u zatvorenim prostorima...u Africi djeca su uvijek vani na otvorenom.

05.10.2023. / 14:48 / Vesna Živko

“U Africi djeca su uvijek vani na otvorenom, igraju se bez ikakvih igračaka ili ih sami izrade, pjevaju i plešu, nemaju odjeću za promijeniti pa su primorani biti prljavi, uglavnom su gladni jer nemaju što jesti, jer ako im netko iz obitelji radi, zarađuje 1 dolar dnevno što nije dovoljno za cijelu obitelj, spavaju na mokrom podu na krpama jer krov kuće od blata prokišnjava, u školu idu uglavnom bos i pješice daleko, u razredu ih ima i do stotinu. Zbog toga se obitelj jako razveseli kada dijete dobije sponzora jer zna da će im se situacija promijeniti, jer od uplata za školarine uspijemo ponekad kupiti i hranu za obitelj, djetetu novu odjeću, madrac i deke na kojem onda spava više djece”, **izjavila je predsjednica udruge [Plavi anđeo](#) Dragica Kopjar za Hrvatsku katoličku mrežu.**

Dragica je trenutno u fazi zadnjeg svog velikog projekta u Bugembeu u Ugandi, a to je izgradnja osnovne škole Blue Angel, koja je naziv dobila prema nazivu udruge koju je osnovala krajem 2011.g nakon povratka s volontiranja u jednoj katoličkoj misiji u Keniji .

“Naziv udruge Plavi anđeo odabrala je moja kćerka prilikom osnivanja udruge i u spomen na mog pokojnog sina Dalibora koji je tragično preminuo 2010.g.”

“Nakon tog događaja, dala sam otkaz u tadašnjoj firmi gdje sam radila 32 g. i potpuno se posvećujem humanitarnom radu kroz udruhu Plavi anđeo,” kaže Dragica i prisjeća se kako je do toga došlo nekako prirodno, samo od sebe, još za vrijeme volontiranja, dok je posjećivala veoma udaljena siromašna sela do kojih se moglo doći jedino pješice po blatnjavoj stazi između kukuruzišta. Tako je satima znala hodati do tih sela da bi se nakon par dana vraćala motorom s prepunim kutijama hrane, držeći ih između sebe i vozača motora. Otišla je u Bugembe u Ugandi. Dovoljno je bilo prvi dan proći kroz *slum (sirotinjska četvrt)* i susresti se s tisućama ljudi koji tu žive. Osjećala je da ima dovoljno snage, energije i ljubavi krenuti u neke projekte i pomoći djeci i velikim obiteljima. Nažalost, na volontere se, kaže, ne oslanja niti se ikada mogla osloniti.

Problema s volonterima ima, ali drugi to ne spominju

O volontiranju se, na jednoj strani puno priča i potiče se, međutim nije sve tako kako se priča. Besplatno odraditi nešto za udruhu ne želi gotovo nitko. Još smo u [1. feljtonu](#) [“Volontiranjem do humanijeg svijeta”](#) primijetili da je

Dragica Kopjar u Bugembeu u Ugandi: Privatni arhiv

globalizacija i primicanje kapitalizma našem društvu donijelo jednu vrstu 'zahlađenja' i poprilično površan stav mlađih naraštaja: 'Radije džabe ležim doma nego džabe volontiram!'

"I čak kada nađem nekoga zainteresiranoga koji bi mi mogao pomagati u udruzi, odradimo puno sati s upoznavanjem s radom i što bih sve trebala da netko radi, osoba nakon mjesec dana javi da je našla posao, zaposlila se i da ne može pomagati u udruzi. Znači, ne može dva puta tjedno odvojiti po dva sata i volontirati," kaže Dragica Kopjar i dodaje da problema s volonterima uvijek ima, ali u drugim udrugama to ne spominju, vjerojatno, zbog lošeg publiciteta.

Nažalost, i ja sam to prošla u samom početku kada sam naivno vjerovala svima i mislila kako svi imaju dobre namjere

"Ali nije bilo tako. Mnogi su se javljali kako bi htjeli otići u Afriku na „volontiranje“ iz raznoraznih pobuda, ali samo ne iz one humanitarne note. Mnogi su odmah pitali hoće li im se to upisati u volontersku knjižicu jer im je potrebno za zaposlenje i "Cv" kako bi mogli reći da su volontirali. Potrošila sam na njih sate i sate pripremajući ih i upoznavajući ih sa složenim programom volontiranja u Africi, bilo u sirotištu, bilo na nekoj školi kao učitelj engleskog, međutim po dolasku na lice mjesta od toga nije bilo ništa. Nije im se dalo ići svaki dan niti u sirotište niti u školu. Pronašli bi neki kafić u gradu koji je imao internet i ondje provodili vrijeme," prisjetila se odvažna predsjednica udruge Plavi Anđeo.

Dragica Kopjar u Bugembeu u Ugandi:
Privatni arhiv

Od svih volontera kaže da su samo njih osam zaista bili volonteri u Africi. Zato je davno prestala tražiti volontere i gubiti svoje slobodno vrijeme s njima, zato sve radi sama, a posla je mnogo. Često je na laptopu i do 3 sata ujutro i odgovara na mailove.

“Samo u početku sam zaista imala par dobrih volonterki koje su mi pomagale u udruzi i na našim humanitarnim koncertima. I hvala im na tome,” kazala je Dragica Kopjar i odlučila stvari uzeti u svoje ruke.

Shvatila je da njena misija nije pripremati zainteresirane osobe za odlazak na volontiranje, njena misija nije baviti se našim ljudima i rješavati njihove probleme, već prikupljati donacije i provoditi projekte gradnje škole i provoditi ostale programe u lokalnim zajednicama.

U sponzorstva uvijek radije uzimam djevojčice da lakše završe školovanje.

Katoličke misije su velike i ono što treba jednom volonteru imaju sve na jednom mjestu ([usp. 2.feljton: “Ovo iskustvo mi je potvrdilo da Bog uvijek ima tri moguća odgovora na naše molitve...”](#)).

Dragica Kopjar mora sve sama

organizirati u lokalnoj zajednici gdje je sirotište na jednoj strani, škola kilometrima daleko, a smještaj negdje drugdje. “Imam

Dragica Kopjar u Bugembeu u Ugandi: Privatni arhiv

lokalne volontere na terenu u lokalnoj zajednici u Bugembeu. Zapravo, to je koordinator s kojim se dogovaram o svemu. Oni se druže s našom sponzoriranom dječicom dok ja nisam tamo, obilazi ih u školama i kod kuće, okuplja ih u svom prostoru i povremeno, po potrebi, organizira poduku za djecu, i mnoge druge stvari što god treba, zajedno provodimo sve ostale projekte. Bez koordinatora na terenu ne bih mogla realizirati sve ove projekte do sada. Najviše djece sam uzela u sponzoriranje upravo iz obitelji djece bez roditelja. Bake u Bugembeu su me uvijek fascinirale koliko zdušno brinu o toj djeci i skrbe za njih. Također u sponzorstva uvijek radije uzimam djevojčice, kako bi se školovale i završile barem osnovnu školu, ako ne i srednju, te našle neki posao. U suprotnom se vrlo rano udaju, već od 12. godine, rađaju djecu, a otac ih kasnije napušta i ostavlja same, te tako opet ostaju na teret obitelji. Mlada majka tek kasnije shvaća da je bilo bolje da se školovala, te nerijetko odlazi od kuće i nastavlja školovanje, a dijete je opet na teret njezinih roditelja,”
ističe Dragica Kopjar.

Afrički počeci

“Najviše me rastužilo kada sam vidjela njihovu osnovnu školu Bugembe Blue u kojoj je tada bilo oko 1200 djece. Razred je imao oko 150 djece. Škola je izgrađena oko 1945. godine i od tada nije preuređivana. Jedan blok zgrade urušavao se, a ostali su bili bez prozora i vrata, sa zemljanim podom. Tu sam odmah organizirala intervju djece koje ću uzeti u program sponzorstva djece. Za vrijeme intervjua padala je obilna kiša i slijevala se po zidovima i kroz strop u učionice. Čekali smo da prestane kako bismo mogli nastaviti. Djeca su bila gladna pa smo odlazili kupiti banane i *čapati* da im podijelimo dok čekaju na intervju. Bile su to teške dječje priče. Govorili su da danima nisu jela, osim navečer prije spavanja popili čaj. Često sam za vrijeme intervjua izlazila van isplakati se. Bili su to moji afrički počeci kada je srce snažno reagiralo, no to nisam htjela pokazivati pred djecom. Vani na otvorenom često sam imala sunčane naočale jer su oči bile pune suza, a usta se smijala za njih. Plan je bio pronaći djeci sponzore i zatim ih premjestiti u druge bolje škole. Tada sam donijela odluku da ću obnoviti ovu školu i dograditi školsku kuhinju da bude u zatvorenom prostoru jer do tada se kuhala užina za djecu vani na otvorenom ispod drveta, u loncu. Kuhala se kaša (*posho*) od kukuruznog brašna. Kada je padala kiša, djeca bi ostala gladna. Nezamislivo je kod nas nekome to i ispričati kako to izgleda jer nitko ne razumije ako nije to iskusio i vidio na licu mjesta. Počela sam prikupljati donacije za obnovu škole. Potrajalo je. Istovremeno sam

počela graditi
još jednu školu
na otoku
Busagazi i
otvorila je 2015.
godine,
prilikom
boravka i
volontiranja
tamo”,
ustvrdila je
Dragica Kopjar.

Dječje sprave ispred škole

Školu Bugembe
Blue ova hrabra
žena obnovila je
2017. godine i
dodatno
postavila sve
moguće dječje
sprave na
igralištu ispred
škole kako bi
djeca s veseljem
i radošću
dolazila u školu.
Isplatilo se
truda. Sve ovo
uradila je s jako
malo donacija,
ali s mnogo
uloženog truda
i ljubavi.

Financiranje
udruge je
isključivo od
pojedinaца,
ljudi velikog
srca. Svih ovih
godina do sada.
“Sve što sam do
sada uradila na
projektima
pomogli su
pojedinci
velikog srca, s
malim ili većim,
velikim
iznosima uplata
donacija.
Također i ja
puno prikupim
kroz razna
predavanja po
Hrvatskoj, na
školama,
fakultetima,
knjižnicama”,
zaključuje
poduzetna žena
Dragica Kopjar,
i sama velikog
srca.

Za uplate
donacija za
završetak
osnovne škole
Blue Angel:

IBAN:

HR6924020061100610644 otvoren pri Erste banci

Majka i dijete/Foto: Privatni arhiv

*Autorica članka:
Vesna Živko,
novinarka*

*Hrvatskoga katoličkog
radija*

(vesna.zivko@hkm.hr)

** Tekst je objavljen u
sklopu projekta
poticanja novinarske
izvrsnosti Agencije za
elektroničke medije.*

*Dozvoljeno je prenošenje
sadržaja, uz objavu izvora i
imena autora.*

Djeca kartaju / Foto: Privatni arhiv

HRVATSKI
KATOLIČKI
RADIO

BUDI PRIJATELJ

*Skeniranjem koda podupirete naš rad
i prenosite svjetlo vjere.*

Ključne riječi: dragica kopjar plavi anđeo uganda volonteri

Volontiranjem do humanijeg svijeta

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2023 Hrvatska katolička mreža